

מסורת הש"ס

(א) [נָעַל עו. וּשְׁטָן, (ג) וּשְׁטַי מוֹר יַעֲמֹת קָטַן. דִּי'ה אַמְלֵאן, (ג) נָעַלן קֶסֶן,] (ד) לָפִי גִי רַעֲרִים יָלִיל לָרֵב אֶשְׁי, (ס) כְּסוּתֹת דָּף מַמָּה, (ו) רַעֲלַ וְעִי רַעֲשִׁי,

הגהות הב"ח

(א) גב' אביי אמר הכי קאמר הן על אחרים מוציאין מנאל לנה: (ב) רשב"ם ד"ה: מנאל וכו' הקריעוין: (ג) תוס' ד"ה והכא כי אלל הן ברייתא ס"ל דחיישינן לנפילה: (ד) ד"ה שטרו וכו' ע"ג רבאחר שיש לו עליהם כ"ל ותי' דבשטר נמחק: (ס) בא"ד חזירו של כל אחד כתבו את"ג דעד ודאי לה הכא בשובר לא אמרינן שמה חזירו כ"ל:

מוסף רש"י

אותיות נקנות במסירה. המוכר שטר חוב לחבירו קנה החוב במסירת אותיות (והדדיון לא). אינו צריך לכתוב שטר מכירה על השטר שהא חובר לו, אלל משמכו לו שטר שיש לו על אחרים לוחט בו מחביר הלוה לפורעם איה (והדדיון) (ח) דלותות חוב שטר נקנות במסירה גלל קנין ואין יוכל לחזר בו (יבמות סק). ולא צריך לכתוב קני לך וכל שענדיה ולא שום שטר (ועי' ה' ה). אלל משיכה אינה אלל דבדר עטופו ממון, דמי מפק ליה וכה כיה, והכא נמי לגבי גזרי ע"פ גלותיות מיטי ליה משיכה כשאר מעטלען, אלל כמי לגנות החוב צריך שיתמנה מלה ליד הלוקח (ועי' ה'). ושעתיד לו ליה לזה הקונה כמו שהיה משועבד מלה, לא זמן שלל מחלו דמיה על שטול (ועי' קטס). הובאקן שטר ללוה. לטיות מוחזק צידו למח מלוה כשליה לו מעות (ועי' קסד).

מוסף תוספות

א. [ח]הא לנפילה דחד לא חייש אביי. חוס יבמות קטו. ב. [א]בין לאו אחריות דשטרי כשמה קאמר [דצריך להביא ראיה] אלא אשאר אחריות. נמינ'.

רבינו גרשום

במאי פליגי. מתני' וברייטא: באחריות נקנה במסירה פליגי מר סבר. נתא דמתני' דרייקונין ממבתי' הן על אחרים יכולין להוציא משום דקסבר אותיות נקנות במסירה שאם טעון הלוה אינו חייב לך אלא לחבירו יכול לומר לו נתי כדאמרת דלחבירי אחיב לא לי הרי השטר בידי וקטנוי ממנו וחבירי נקנה לי במסירה ואחריות נקנות במסירה ונפל ממנו לא בעית דאמר דהא אמן לנפילה דחד לא חיישינן הלכך יכולין להוציא על אחרים: ומר סבר אין אותיות נקנות במסירה. ויכול לומר לו לחבירי אחיב חייב ולא לך והוא לא יכול לקנות לך החוב במסירת השטר דאין אחריות נקנות במסירה ולא בעל חוב רדיי את ולחבירו נאבי, ע"ג אמר לאו בעל דברים צדי את ואין בידך השטר: והכא בעירך להביא ראי'. עדי מסירה דנתא דברייטא סבר צריך להביא ראיה עדי

גט פשוט פרק עשירי בבא בתרא

ואלא הא דסניא כו'. לכ"ע פריך דהא אפילו אביי מודה דלנפילה דחד לא חיישינן וא"כ אמאי תניא דברייתא שאין יכולין להוציא על אחרים: **במאי קא מיפלגי.** כיוון דלאו דבחישינן לנפילה פליגי: **סנא דיון סבר.** לנפילה דחד לא חיישינן מאי איכא למימר דלמא איהו

יהיב ליה אותיות נקנות במסירה ועל כרחו יפרע לו למי שהשטר צידו: **וסנא ברא סבר אין אופיות נקנות במסירה.** ומתוך כך ידחה הלוה לזה ויאמר פקדון הוא אללך ולזה יאמר אין השטר צידך. ומיאו אם כתבו הרשאה זה לזה על כרחו ישלם לו: **ואכ"א דר"ע אופיות נקנות במסירה.** בלל שטר מכירה [אחר] כדפסקי' הלכתא צ"י המוכר את הספינה (לעיל עו.). כרבי וכדלמך רב אשי אותיות מילי נינהו ומילי במילי לא נקנו היכא שמסרו לו ונתנו לך ראיה ועדים צריך שמסרו לו לזה בפניהם דלא נימא פקדון הוא אללו או השמיטנו ממנו ובהכי פליגי מתני' ונתנא ברא דפלוגמא דלאבי ורבא: **ורבא אמר אין לריך.** אלל העמידהו בחזקת המוחזק בו: **אחד מן האחין ששטר חוב יולא מחסם ידו.** או בשם אביהם או בשם מלוה אחר וטוען אחי נתנוהו לי והס אומרים אמה חטפסמו: **מיושר וסירי.** ולא יכול להשמיט מיד אחיו כי נזהר איש מאחיו וסד"א אין צריך המוחזק בו להציא ראיה קמ"ל: **אלא הא דסניא כו'.** ג' מחלוקות בדבר: **וימינן דאזיל לגבי ספרא כו'.** כסבור הוא לרמות בו חזירו ולגבות ממנו שטר זה והוא אינו יודע מה ששנינו בשטר יכול להוציא על חזירו ששמו כשמו: **אא"כ מלוה עמו.** ומסתמא שניהם היו בזמנא דמקום שנכתב וכיון דאיניהו ידעי ואין מקפידים זה על זה לא חיישינן מו לשום רמאות כיוון דלנפילה לא חיישינן: **נמאל לאחד.** מלוה שטרו של יוסף בן שמעון שחייב לי ממון פרוע שטרות שניהם פרועים. ואע"ג דאמרן צליהי שנים אחוזין (כ"מ כ:) סימפון היואל מתחת ידי מלוה אינו אלל כמשחק ופסול הא אוקימנא להך משנה התם כגון שנמאל השטר צין שטרותיו (ו) קרועין הלכך השוצר כשר: **במשולשין.** פירש בשטר שלשה דורות יוסף בן יעקב בן יצחק ובאידך כתב יוסף בן יעקב בן דוד ובשוצר כתב סתם יוסף בן יעקב דממתוך לקמן הלכך יתירע כחם ויבדק בחזקת פרועים שכל אחד טוען שלי פרוע והמלוה אינו יכול להכחישו הואיל ונמנאלו השטרות צין השטרות קרועים:

אביי אמר. מתני' כשנמנאלו צבית לזה מייירי והכי קמני נמאל ללוה אחד צין שטרותיו שוצר שהשטר שהיה נושה בו יוסף בן שמעון נוסה לוה ואילמלא זה השוצר היו שניהם נפרעין ממנו שטרותם כדאוקמינן שהם יכולין להוציא שט"ח על אחרים ועכשיו צוה השוצר הורע חזקתם דקיי"ל יד בעל השטר על התחמונה וכשיוציא כל אחד מהם שטרו אומר לו הנה השוצר עליו. ומיהו נראה צעיי שאם שניהם צאים בהרשאה זה מזה על הלוה יכולין לגבות אחד מן השטרות ממ"נ מן הלוה שהרי מודה הוא צע"כ צעיי השטרות אלל שפרע אחד מהן. ומיהו אי טעין לזה ואומר לשניכם פרעתי והשוצר נכתב סתם על שניכם נראה צעיי דטענה מעלילתא היא אלל היכא דמודה צב' הלוואות אלל שפרע אחת נהי נמי דהורע כח המלוין לגבות כל אחד חובו אלל יעשו שטר צייניהם ויגבו צין שניהם מן הלוה שטר אחד ע"י שיכתבו הרשאה זה לזה: **עלי.** שאני חייב לו: **סנא אס היו שניהם.** משולשים וכהניס: **יכתבו דורות.** מרובעים **יכתבו: ואיני יודע איואר.** והלוה האמיניי ולא החזירי שטרו ואיני רואה ליענש: **שטרות כולן פרועין.** חוץ מלותן שאמרו עדיין לא פרענו: **נמאל.** ללוה אחד שם צבית המת שני שטרות שלוה ממנו שני הלוואות הקטן אינו פרוע דשטר צין שטרותיו קאמר דמשמע אחד ולא שנים: **גב' חוב לך צידי.** משמע מה שאתה חייב לי ואפי' כתוב החוב בהלוואות דקות כשטרות הרבה: **א"ל רבינא לרב אשי אלל מעסה שדי מכורה לך.** שדה הגדולה מכורה לו: **שדה שיש לי מכורה לו** קאמר כמו שדה ארום (גראשית ג) קנפיינ"א (כתיב) וכמו וצמחה רבה (וינה ד): **ומשני הסם יד בעל השטר על התחמונה.** דהמלווי מתחברו עליו הראיה דהיינו לזוקת. ומילתיה דרבא דלעיל ממי משום האי טעמא **דיד בעל השטר על התחמונה** דהיינו מלוה הלכך חוב לך צידי פרוע כל השטרות שיש לו עליו פרועין: **באתנ' לא יפרע מן הערב.** תחלה עד שיתבע את הלוה לדין ויחייצוהו צ"ד ואם אין לו מה לשלם או יפרע מן הערב. הכי מפרשינן לה בגמרא כמסקנא [ע"פ]:

ואלא הא דסניא כו'. לכ"ע פריך דהא אפילו אביי מודה דלנפילה דחד לא חיישינן וא"כ אמאי תניא דברייתא שאין יכולין להוציא על אחרים: **במאי קא מיפלגי.** כיוון דלאו דבחישינן לנפילה פליגי: **סנא דיון סבר.** לנפילה דחד לא חיישינן מאי איכא למימר דלמא איהו יהיב ליה אותיות נקנות במסירה ועל כרחו יפרע לו למי שהשטר צידו: **וסנא ברא סבר אין אופיות נקנות במסירה.** ומתוך כך ידחה הלוה לזה ויאמר פקדון הוא אללך ולזה יאמר אין השטר צידך. ומיאו אם כתבו הרשאה זה לזה על כרחו ישלם לו: **ואכ"א דר"ע אופיות נקנות במסירה.** בלל שטר מכירה [אחר] כדפסקי' הלכתא צ"י המוכר את הספינה (לעיל עו.). כרבי וכדלמך רב אשי אותיות מילי נינהו ומילי במילי לא נקנו היכא שמסרו לו ונתנו לך ראיה ועדים צריך שמסרו לו לזה בפניהם דלא נימא פקדון הוא אללו או השמיטנו ממנו ובהכי פליגי מתני' ונתנא ברא דפלוגמא דלאבי ורבא: **ורבא אמר אין לריך.** אלל העמידהו בחזקת המוחזק בו: **אחד מן האחין ששטר חוב יולא מחסם ידו.** או בשם אביהם או בשם מלוה אחר וטוען אחי נתנוהו לי והס אומרים אמה חטפסמו: **מיושר וסירי.** ולא יכול להשמיט מיד אחיו כי נזהר איש מאחיו וסד"א אין צריך המוחזק בו להציא ראיה קמ"ל: **אלא הא דסניא כו'.** ג' מחלוקות בדבר: **וימינן דאזיל לגבי ספרא כו'.** כסבור הוא לרמות בו חזירו ולגבות ממנו שטר זה והוא אינו יודע מה ששנינו בשטר יכול להוציא על חזירו ששמו כשמו: **אא"כ מלוה עמו.** ומסתמא שניהם היו בזמנא דמקום שנכתב וכיון דאיניהו ידעי ואין מקפידים זה על זה לא חיישינן מו לשום רמאות כיוון דלנפילה לא חיישינן: **נמאל לאחד.** מלוה שטרו של יוסף בן שמעון שחייב לי ממון פרוע שטרות שניהם פרועים. ואע"ג דאמרן צליהי שנים אחוזין (כ"מ כ:) סימפון היואל מתחת ידי מלוה אינו אלל כמשחק ופסול הא אוקימנא להך משנה התם כגון שנמאל השטר צין שטרותיו (ו) קרועין הלכך השוצר כשר: **במשולשין.** פירש בשטר שלשה דורות יוסף בן יעקב בן יצחק ובאידך כתב יוסף בן יעקב בן דוד ובשוצר כתב סתם יוסף בן יעקב דממתוך לקמן הלכך יתירע כחם ויבדק בחזקת פרועים שכל אחד טוען שלי פרוע והמלוה אינו יכול להכחישו הואיל ונמנאלו השטרות צין השטרות קרועים:

מסירה הוא אין לו עדי מסירה אינו יכול להוציא שטר על אחרים: עליו להביא ראיה. עדי מסירה שאביו מסרו לו ונתנו לו לבדו: מאי לאו הוא דיון לאחריני. לשני יוסף בן שמעון שמוציא אחד שטר על אחרים שצריך להביא ראיה עדי מסירה שחבירו נתנו לו בפניהם: ורבא אמר לך. לאו הוא דיון לאחריני אלא שאני אחד מן האחין אמאי צריך להביא ראיה דאחין משמטי אהרדי. אי כל הוא גזבב מאחיו דמורה היתרא לעצמו לפי שיושר הוא להכי צריך להביא ראיה אבל בעלמא אותיות נקנות במסירה ואין צריך להביא ראיה: ואביי אמר לך לכולי עלמא צריך להביא ראיה ונאי שבא נבטק ברייתא אחד מן האחין דאחין אצטריכא ליה. סדיא כיון דאחין משמטי אהרדי אימא מיהר דחיר ומעין כל אחד שלא ישמטו אחיו כלום מירושת אביו קודם חלוקה והואיל דהדוריי אימא היכא דירצא שטר חוב מתחת ידי אחד לא יהא צריך להביא ראיה דרודאי אביו נתנו לו שאם היה מחזיק

בבא בתרא פרק עשירי בבא בתרא

והבא בצריך להביא ראיה קא מיפלגי. ופלוגמא דמתני' וברייתא ליתא דפלוגמא דלאבי ורבא דלאבי דמנריך ראיה מודה דלא חיישינן לנפילה ופקדון היכא דשמייה כשמייה כדקאמר צפרק (צתרא) [ט"ו] דיבמות (דף קטו. וסס) דקאמר אביי לנפילה לא חיישינן א' אי לפקדון

כיון דשמייה כשמייה לא מפקדי גביה^ב אלל הך ברייתא (ו) חיישי' לנפילה או לפקדון דיוסף בן שמעון דאפילו צעני יוסף בן שמעון מזכרי ראיה ורבא אמר א"צ להציא ראיה ולעיל צפרק המוכר את הספינה (דף עו. ד"ה אמר) פירשמי: **אבבי אמר הכי קאמר נמצא בו'.** והא דמוקי לה צעניס אוחזין (כ"מ ד' כ:) כגון שנמאל השטר צין שטרותיו פרועין לאו היינו אליבא דאביי דאיהו מוקי לה בשוצר היואל מתחת יד הלוה כשאר שוצרין אלל אליבא דר' ירמיה אמאי: **ששחרן של יוסף בן שמעון עזי פרוע שטרות שניהם פרועין.** אע"ג (ו) דבשטר אחד שיש לו עליהם אין יכול להוציא עליהם משום דחיישינן בכל אחד שמה חזירו של כל אחד כתבו (י) אע"פ [דחד] ודאי לזה (י) והכא לא אמרינן] חיישינן שמה חזירו של כל אחד ואחד כתבו והסתמנו אע"ג דודאי אחד פרוע וטעמא משום דמספיקא לא מפקינן ממונא:

שניהם כהנים. ה"ה שניהם ישראלים אלל משום דתני' לעיל היה אחד מהן כהן מני כהניס: **מסווי**

הא דתניא בשם שמוציאין הן שטר חוב על אחרים כך מוציאין זה על זה במאי קמיפלגי בכותבין שטר ללוה ואע"פ שאין מלוה עמו קמיפלגי תנא דיון סבר ^אכותבין שטר ללוה ואף על פי שאין מלוה עמו וימינן דאזיל לגבי ספרא וסהדי ואמר להו כתבו לי שטרא דבעינן למיזף מיוסף בן שמעון חברי ובתר דכתבי וחתמי ליה נקיטא ליה ואמר ליה הב לי מאה דיופת מינאי תנא ברא סבר אין כותבין שטר ללוה עד שיהא מלוה עמו: **נמצא לאחד בין שטרותיו שטרו של יוסף בן שמעון שניהם פרועין וכו':** מעמא דנמצא הא לא נמצא מצי מפיק והאנן ולא אחר יכול להוציא עליהן שטר חוב תנן אמר רבי ירמיה במשולשין ונחזיו תברא בשמא דמאן דכתיב אמר רב הושעיא יבמשולשין בשטר ואין משולשין בשובר אביי אמר הכי קאמר (ו) ינמצא ללוה בין שטרותיו שטרו של יוסף בן שמעון עלי פרוע שטרות שניהם פרועין: כיצד יעשו ישלשו בו': **תנא האם היו שניהם כהנים יכתבו דורות: באתנ'.** והאומר לבנו שטר בין שטרותי פרוע ואיני יודע אי זהו שטרות כולן פרועין נמצא לאחד שם שנים הגדול פרוע והקטן אינו פרוע: **גב'.** אמר רבא ישטר לך בידי פרוע הגדול פרוע והקטן אינו פרוע חוב לך בידי פרוע שטרות כולן פרועין אמר ליה רבינא אלא מעתה שדי מכורה לך שדה גדולה מכורה לו שדה שיש לי מכורה לך כל שדותיו מכורין לו התם ח"יד בעל השטר על התחתונה: **באתנ'.** המלוה את חבירו על ידי ערב לא יפרע מן הערב ואם

הוא והיו שני יוסף בן שמעון נושים בו ואילמלא זה השוצר היו שניהם נפרעין ממנו שטרותם כדאוקמינן שהם יכולין להוציא שט"ח על אחרים ועכשיו צוה השוצר הורע חזקתם דקיי"ל יד בעל השטר על התחמונה וכשיוציא כל אחד מהם שטרו אומר לו הנה השוצר עליו. ומיהו נראה צעיי שאם שניהם צאים בהרשאה זה מזה על הלוה יכולין לגבות אחד מן השטרות ממ"נ מן הלוה שהרי מודה הוא צע"כ צעיי השטרות אלל שפרע אחד מהן. ומיהו אי טעין לזה ואומר לשניכם פרעתי והשוצר נכתב סתם על שניכם נראה צעיי דטענה מעלילתא היא אלל היכא דמודה צב' הלוואות אלל שפרע אחת נהי נמי דהורע כח המלוין לגבות כל אחד חובו אלל יעשו שטר צייניהם ויגבו צין שניהם מן הלוה שטר אחד ע"י שיכתבו הרשאה זה לזה: **עלי.** שאני חייב לו: **סנא אס היו שניהם.** משולשים וכהניס: **יכתבו דורות.** מרובעים **יכתבו: ואיני יודע איואר.** והלוה האמיניי ולא החזירי שטרו ואיני רואה ליענש: **שטרות כולן פרועין.** חוץ מלותן שאמרו עדיין לא פרענו: **נמאל.** ללוה אחד שם צבית המת שני שטרות שלוה ממנו שני הלוואות הקטן אינו פרוע דשטר צין שטרותיו קאמר דמשמע אחד ולא שנים: **גב' חוב לך צידי.** משמע מה שאתה חייב לי ואפי' כתוב החוב בהלוואות דקות כשטרות הרבה: **א"ל רבינא לרב אשי אלל מעסה שדי מכורה לך.** שדה הגדולה מכורה לו: **שדה שיש לי מכורה לו** קאמר כמו שדה ארום (גראשית ג) קנפיינ"א (כתיב) וכמו וצמחה רבה (וינה ד): **ומשני הסם יד בעל השטר על התחמונה.** דהמלווי מתחברו עליו הראיה דהיינו לזוקת. ומילתיה דרבא דלעיל ממי משום האי טעמא **דיד בעל השטר על התחמונה** דהיינו מלוה הלכך חוב לך צידי פרוע כל השטרות שיש לו עליו פרועין: **באתנ' לא יפרע מן הערב.** תחלה עד שיתבע את הלוה לדין ויחייצוהו צ"ד ואם אין לו מה לשלם או יפרע מן הערב. הכי מפרשינן לה בגמרא כמסקנא [ע"פ]:

ואם

שיש לו שם שני שטרות האחד אינו פרוע ואפי' הכי אמרינן שטר גדול הוא דפרוע והקטן אינו פרוע משום דיד בעל השטר על התחתונה: שטר לך בידי פרוע. ויש לו ב' שטרות עליו אמרינן הגדול פרוע ולא הקטן ויד בעל השטר על התחתונה: ואם אמר חוב לך בידי פרוע. כלומר חוב היות חייב לי ופרעת כיון דאמר חוב סתם ויש לו כמה שטרות עליו כולן פרועין: אמר ליה רבינא לרבא. לירשא מקשי למאי דאמר הגדול פרוע. אלא מעתה שדה אחת שלי מכורה לך והיה לו ב' שדות גדולה וקטנה הכי נמי דאמרינן דרבה גדולה מכר לו ואם אמר לו כל שדה שיש לי מכורה משמע דמורה כל שדותיו מכורין לו. ומתוך רבא לא סלקא דעתך דרשה גדולה מכורה לו (לא כי היכי) דאמר כשטר יד בעל השטר על התחתונה ואמר' קטנה מכורה ולא גדולה: לא יפרע כדמפרש בגמ' לא יתבע ע"י בתחלה: ואם אמר. כשעת הלוואה: על מנת שאפרע ממי שארצה. וקיבל עליו הערב: יפרע מן הערב. וכיוצא בו אמר רשב"ג

קעג.

עין משפט ונר מצוה

ק"ט א מ"י פט"ו מהל' מלוה ולוה ה' ו ופ"ו מהל' מכירה ה' יא ועי' בהשגות ובמ"מ סמג עשין ד' טו"ע ח"מ ס' סו סעף יא:

קב ב מ"י פט"ו מהל' מלוה ולוה ט י סמג עשין ז' טו"ע ח"מ ס' סו וע"ש בהניס:

קבא ג טו"ע ח"מ ס' מט סעף ט: קבב ד ה מ"י פכ"ה מהל' מלוה ולוה ה' ח סמג עשין ז' טו"ע ח"מ ס' מט סעף ו:

קבב ז מ"י שס פט"ו ה' יט סמג עשין ז' טו"ע ח"מ ס' סה סעף כ:

קבד ז מ"י שס טו"ע שס סעף כד: קבה ח מ"י פכ"ה מהל' מכירה ולוה יט טו"ע ח"מ ירד סעף יב:

קבו ט מ"י פכ"ה מהל' מלוה ולוה הלכה ג סמג עשין ז' טו"ע ח"מ ס' קסט ספ ח:

לעני רש"י

קנפיינ"א [קנפיינ"א]. ערבה, מרחב, שדות.

רבינו גרשום (המשך)

בו לאחר מיתת אביו היו מרגיזין וסד"א דאין צריך ראיה קמ"ל דצריך וכל שבין אחריני דלא והיוי דצריך להביא ראיה: ותנא ברא סבר אין כותבין שטר ללוה עד שיהא מלוה עמו. ולכך כיון דבפניו נכתב מחזיקין אידך לא אימת דמפיק ליה להכי מוציא שטר זה על זה: טעמא דנמצא. בין שטרותיו ודשטר יוסף בן שמעון פרוע דמשום הכי לא מצי מפיק אלל מצי מפיק: (משום) במשולשין. שכתבו בשטר יוסף בן שמעון בן לוי דניכר איהו יוסף חייב לו: ומקשי' אי הכי כיון דמייירי במשולשין אס כן אמאי קתני נמצא לאחד בין שטרותיו כו' שטרות שניהן פרועין ואמאי שטרות פרועין וכיון דמשולשין ששם זקנים אינם שהו וניחזיו תברא שכתב יוסף בן שמעון בן לוי בשמא דמאן יוסף כתב. כיון דניכרין בשם זקנם ואידך דלא כתב תברא על שמה ליפרע משטרות: אמר רב אשעיא במשולשין היינו משולשין בשובר להכי כיון דניכרין בשם זקנן שניהן פרועין דלא ידעי תברא דמאן כתב: אביי אמר כו'. לעיל מהדר אמאי לעיל טעמא דנמצא הא לא נמצא מצי מפיק והא אנן תנן כו'. קאן מתרץ אביי דקאיא דמתניתין באידך גיסא דלא קשיא מיידי והכי קאמר מהני' נמצא לאחד בין שטרותיו שטר של יוסף בן שמעון שיש לו עלי פרוע הוא ראית לאידך יוסף בן שמעון עזי' והשטרות שניהן פרועין והשאת דייק טעמא דנמצא משום הכי לא מצי מפיק הא לא נמצא מצי מפיק יוסף בן שמעון מיניה היינו כדדיוקיי' בירושא הא על אחרים יכולין להוציא אלל אחרים אין יכולין להוציא עליהן והשאת ליכא למפרך והאנן תן ולא אחר כו': יכתבו דורות. וירעבו או יחמשו עד שלא יהו שוין: פ"מ' נמצא לאחד: לזה: שם שנים. שטרות כיון דהוא אמר לבנו שטר א פרוע ולא שטר כלל דזה לזה

התחתונה: שטר לך בידי פרוע. ויש לו ב' שטרות עליו אמרינן הגדול פרוע ולא הקטן ויד בעל השטר על התחתונה: ואם אמר חוב לך בידי פרוע. כלומר חוב היות חייב לי ופרעת כיון דאמר חוב סתם ויש לו כמה שטרות עליו כולן פרועין: אמר ליה רבינא לרבא. לירשא מקשי למאי דאמר הגדול פרוע. אלא מעתה שדה אחת שלי מכורה לך והיה לו ב' שדות גדולה וקטנה הכי נמי דאמרינן דרבה גדולה מכר לו ואם אמר לו כל שדה שיש לי מכורה משמע דמורה כל שדותיו מכורין לו. ומתוך רבא לא סלקא דעתך דרשה גדולה מכורה לו (לא כי היכי) דאמר כשטר יד בעל השטר על התחתונה ואמר' קטנה מכורה ולא גדולה: לא יפרע כדמפרש בגמ' לא יתבע ע"י בתחלה: ואם אמר. כשעת הלוואה: על מנת שאפרע ממי שארצה. וקיבל עליו הערב: יפרע מן הערב. וכיוצא בו אמר רשב"ג